

Òscar Nebreda i Ramon Tosas

ÒSCAR & IVÀ

L'humor més lliure, la gràcia més corrosiva

Tenen una peculiar manera d'entendre com divertir el lector. Des de les pàgines d'*El Jueves*, et presenten els seus individus: *El profesor Cojonciano*, l'*Último chorisso* o els sub-oficials xusquers d'*Historias de la puta mili*. Implacablement van carregant-se tots els esquemes i, si entres en el món que et proposen, t'adones que, darrera tanta conya i manca de respecte, hi ha una visió encertada, un criteri tan ajustat que posa els cabells de punta. I sobreviuen.

Jordi Soler

La redacció d'*El Jueves* és un piset de la ronda del general Mitre (militar, polític, periodista, poeta i magnífic tipus humà argentí) i té bona llum i millor ambient. Pensem que es tracta de l'única revista d'humor que hi ha en tot l'Estat i que es fa en castellà des de Catalunya. Aleshores, hi vaig i em trobo amb l'Òscar, que sempre hi és, i l'Ivà, que dibuixa a casa seva i només visita l'indret quan ha de portar-hi la feina. Bé, la coincidència em sembla de bon aprofitar, i organitzem una tertúlia que es plasma en l'entrevista que em dona un enorme gust transcriure per a tots vosaltres.

—Suposo que això de dibuixar no era exactament allò que tenia previst la vostra família.

—«Jo em dedico a dibuixar perquè sóc un gandul —diu l'Òscar—, llavors és la feina que em dona més diners sense haver de realitzar un gran esforç, no?»

—Però, caram! hi ha un treball complicat, de dibuix i de text.

—«No home, no! Això és una cosa la mar de senzilla.»

—Ivà, què volien que fossis els teus pares?

—«Jo? Macarró!»

—Apa, això volien?

—«Bé, aquesta era la voluntat paterna. La meua mare volia que fos capellà, que en el fons és el mateix.»

—«Apa, capellà?» —s'exclama l'Òscar.

—«Capellà, he, he, he!»

—Des de quan dibuixeu tots dos?

«Fa quinze anys, o setze, o divuit. Des que varem tornar de la mili.»

—D'on sou?

—«Jo —parla l'Ivà— sóc de Manresa.»

—I l'Òscar?

—«Jo sóc d'aquí, de Barcelona, però xar-

nego. Aquest és català de cinquanta generacions i jo, en canvi, sóc fill de pares vinguts de fora, i tots francesos, alemanys, suecs, xinesos... com es diu... murcians, i tal i qual. I jo sóc xarnego i endemés criat al barri Gòtic, al costat de les Rambles. Llavors, el meu pare volia que jo treballés en un banc, que és cosa fixa i segura, i la meua mare desitjava que tingués un ofici, i ara es veu obligada a dir: *No, mi hijo no trabaja, mi hijo es dibujante*, i resulta prou divertit, ha, ha, ha!»

—Però ho entén?

—«Què va! Encara és l'hora que han d'explicar-se com puc haver tirat endavant i format una família només fent dibuixos. Ara, jo tampoc no entenc com en aquest país pot haver-hi gent que fa cinema o televisió i se'ls pagui. Aleshores, jo em faig càrrec de la postura de la meua família, no?, que es queda bocabadada veient que se'm paga pel que faig.»

—Vosaltres dos sempre heu anat junts, i d'alguna manera us convertireu en l'espirit espanyol del dibuixant Reiser, de tal manera que li agafàreu l'estil gràfic.

—«Bé, un moment, aquí cal dir com varen anar les coses. Mira, resulta que jo vaig anar al *Matarratos* amb molts dibuixos, un grapat, i llavors li vaig demanar al Conti, que en pau descansi i que era una gran persona, les adreces dels dibuixants de la revista, i el que més aprop em queia era l'Ivà, perquè jo vivia al carrer de Sant Sever i aquest vivia a les Rambles, en una pensió que hi ha davant el Liceu. I ja en vaig tenir prou amb ell, perquè resulta que coincidirem amb moltes coses, amb idees per contar, amb coses per fer, en projectes... i començarem a dibuixar junts. El que passa és que mai no tinguérem problemes de si l'història és teua o meua. Calia fer dos guions? Doncs es feien dos guions i ja està.»

—Per què us fixàreu precisament en Reiser?

—«És que Reiser va ser una revelació. En aquells temps, l'avantguarda humorística estava en mans de Mingote i Chumy Chúmez. De tota manera —és l'Òscar— a mí mai no m'ha tret la son saber que imitava Reiser, i sempre ho he dit, i no com altres que callen, i no ho dic per aquest.»

—«Jo no només el copiava —assegura

Òscar Nebreda, assegut, i Ramon Tosas (Ivà), davant un grapat de pòsters de Sabrina, a qui tenen, tots dos, una afeció gairebé religiosa. Foto: Jordi Soler.

CENTRAL IMMOBILIÀRIA

A.P.I. S.A. 01

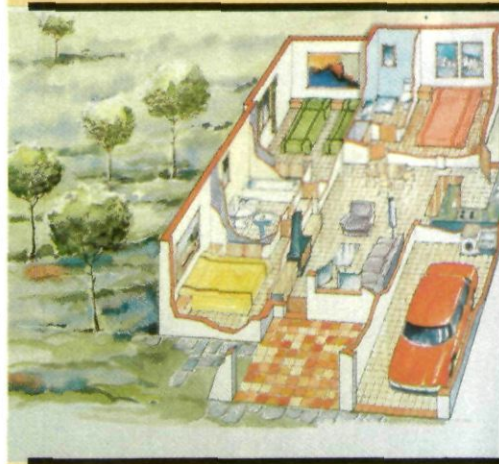
AGRUPACIÓ DE PROMOTORES IMMOBILIÀRIES, S.A.

Passeig Marítim, 18
Tel. (972) 77 19 72
Fax (972) 77 19 66
17130 L'ESCALA

L'A.P.I., us convida el
dia 30 a l'aplec de
l'Escala

—Xalet de 3 dormitoris, bany, lavabo, garatge, dins pineda urbanització a 200 metres de la platja de Riells.

—Propera edificació de 15 habitatges a 100 metres de la platja de Riells.
Vista al mar.

**S'ACCEPTEN
RESERVES**

ÒSCAR & IVÀ

l'Ivà—, sino que endemés l'afusellava i venia els acudits de Reiser com si fossin meus.»

—«És que nosaltres sempre ho hem dit que copiàvem, i no hem fet com d'altres que van per aquest món de figures i bé, han afusellat, han calcat, han imitat sense dir a qui ni d'on ho han tret, eh? Oh, i se les donen d'autòctons, tú!»

—Això és ben cert. Jo recordo un dibuixant, OPS, que tirava força a Topor.

—«Bé, OPS calcava Topor. No és que hi tirés, és que el calcava! Com Perich, que calcava a Siné. Ara, al capdavant, tot són acumulacions d'experiències, saps?»

—Què ha passat amb les revistes d'humor? Què ha passat, per exemple, amb *Barrabás*, que tractava l'esport des d'una posició sarcàstica i divertida? És que només queda *El Jueves*!

—«Saps com va néixer *Barrabás* —diu l'Oscar—? Doncs va néixer perquè aquest i jo ja estàvem farts que només ens paguessin dues-mil pessetes per dibuixos bons, per planes bones, perquè feiem coses collonudes a *Garbo*, a *Barcelona deportiva*, al *Telexpress*, al *Diario de Barcelona*, d'on ens

foteren al carrer perquè fèiem crítica social i municipal de les bones, i en aquell temps.»

—«Sí, ens va eliminar el Bassols, aquest que ara és demòcrata.»

—«Varen ser cinc o sis, els que avui quan van a un míting canten a la llibertat. O sigui que em fa molta gràcia veure'ls amb el puny a l'aire i escridassant-se com si de tota la vida no haguéssin estat altra cosa. Però

Òscar està convençut que a la mili cal anar-hi disposat a fer-le, mentres duri, un solemne panxó de riure. Foto: Jordi Soler.

l'assumpte del *Barrabás* va venir del que he dit, de que ja estàvem tips de sentir-nos mal pagats. Aleshores, varem anar als quiosquers de les Rambles per preguntar-los sobre què es podia fer per vendre, i un d'ells ens suggerí fer una cosa com *Xut* o *El Once*, una revista que tractés l'esport en conya, i ens va semblar bé. Així nasquè *Barrabás*, una publicació esportiva satírica però no feta com els anys vint, sinó perfectament moderna i actualitzada. I, és clar, com que criticàvem la forma de govern a través de l'esport, i amb dibuixos i acudits que mai no s'havien vist, d'aquí vingué l'èxit del setmanari. I després perquè a través de la revista, molts periodistes que començaren a treballar-hi, des del Botines fins a José M. García, s'adonaren que era possible criticar amb un estil que era impubliable en altres diaris.»

—I per què va desaparèixer el *Barrabás*?

—«Cony, s'acabà per una raó molt senzilla. S'acabà perquè allò que fèiem una setmana per endavant, la gent ho tenia a la tele i a la ràdio al moment.»

—«Bah, tampoc no era això —clama l'Ivà—. El que passa és que era una revista

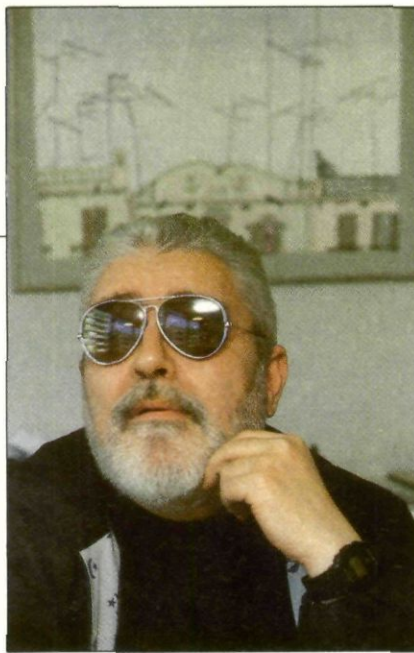

C/ Migdia, 6 - GIRONA

Presència, 1989-04-23, p. 8.

Servei de Gestió Documental, Arxius i Publicacions de l'Ajuntament de Girona (www.girona.cat/sgdop)

Ramon Tosas, conegut com Ivà, assegura que, de petit, a casa seva volien que fos un bon macarra. Però ha acabat de dibuixant, gràcies a Déu. Foto: Jordi Soler.

tor i el gerent de l'antic *Papus*, l'Echarri i el Navarro, vaig fotre el camp per aterrir a *El Jueves*, on vaig trobar un tipus de persones absolutament diferents a les de l'ambient del *Barrabás*. Es tractava de gent molt seriosa, molt polititzada. És clar, jo allí vaig caure-hi com una sabata vella o com un Cristo amb dues pistoles. Recordo que era cap al final de l'any 78 i estaven discutint la portada de Nadal per veure que hi posarien. Llavors jo els vaig dir que al *Papus* hi hauríem posat una paia espatarrada amb un rètol enmig de les cames desitjant un *feliz mil-novecientos setenta y chocho*. Donc una mica més i em foten finestra avall!»

—Tú, Òscar, ets el pare del *Cojonciano*. Què és aquest personatge, potser un alter ego teu?

—«No, no! el *Cojonciano* nasqué perquè jo vaig arribar a *El Jueves* sense ànim de manar, sinó per fer el que em diguessin. En aquella època, hi havia el Bachs, el de *Filiprim*, que s'ocupava d'un consultori eròtic-festivaler, una mena de senyora Francis en conya que feia coses del sexe i em va dir que agafés la carta més catxonda

del comte de Godó, i aquest senyor ens apretava molt, i degut a això la revista cada cop era més dolenta.»

—O sigui que a aquest noble li semblà viable l'invent.

—«Sí, fou l'únic que acceptà la idea, perquè la duguerem a cinquanta-mil llocs.»

—Per què s'aguanta *El Jueves*?

—«Atenció —cria l'Òscar—, *El Jueves* no és nostre. Jo vaig entrar-hi quan... tú ja no eres al *Papus* —li fa a l'Ivà.»

—«No, jo vaig fer la reconversió d' *El Jueves*, quan només sortia en bicolor, a tot color.»

—«No podem dir com va anar la història, perquè nosaltres arribàrem a *El Jueves* quan ja estava fundat.»

—És una continuació del *Por Favor*?

—No, no, no. Jo, l'Òscar, venia de *El Papus*, que tenia una redacció molt bèstia, molt salvatge, on es jugava a futbol i tiràvem tios per la finestra, i fèiem l'indi tant com podíem...»

—Seria un primer pis, penso.

—«No, era un principal, però ja et dic que fèiem partits de futbol que acabàven amb baralles salvatges, estil rugby, no? Però

allí hi havia gent que ara són directors de diari i gaudeixen de càrrecs importants i mira per on feren les primeres armes amb nosaltres, tot just sortits de l'acadèmia, i després venien els partits de futbol, i les *juergues*, i els cremats, no? Era un ambient molt divertit, molt bèstia i molt salvatge, tan el del *Barrabás* com el del *Papus*. Quan vaig decidir anar-me'n, arrel de la bomba i també per problemes personals amb el direc-

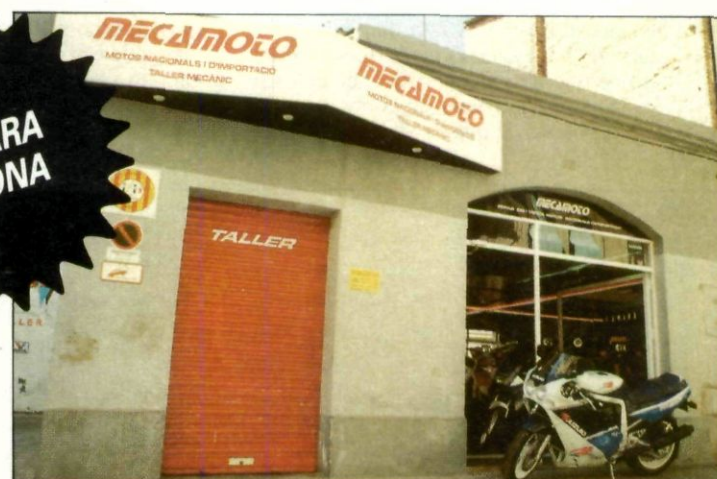
RED MOTOR

IMPORTACIÓ DE MOTOCICLETES

Motorzentrum

C/ Cristòfol Grober, n° 6, locals 8 i 9
Tel. 972/ 21 97 56
17001 GIRONA

MECAMOTO

Servei Tècnic
C. Antic Roca, 26-28
Tel. 20 00 25

HONDA SUZUKI KAWASAKI YAMAHA

Presencia, 1989-04-23, p. 9
12 MESOS DE GARANTIA EN PECES I MÀ D'OBRA - FINANÇAMENT FINS 60 MESOS
Servei de Gestió Documental, Arxius i Publicacions de l'Ajuntament de Girona (www.girona.cat/sgdap)

ÒSCAR & IVÀ

per traduir-la en dibuixos, com si fos tema d'una plana, no? Llavors ens posarem d'acord i jo vaig treballar quaranta-dues cartes sobre les quaranta-dues aberracions sexuals, que no n'hi ha més. A partir d'aquí, el *Cojanciano* ja ha estat més normallet.»

—Com us ho feu per trobar temes? Hi ha algú que us imposi el guió?

—«No, què va! Aquest i jo sempre ens hem inventat els guions. Home, es fa una reunió per determinar el tema de la setmana, però després ens ho muntem al nostre aire, com qualsevol company que tingui un personatge fix, que no se l'obliga per res.»

—Ivà, d'on ha sortit la figura de l'*último chorisso*?

—«Doncs del pinxo de l'*Òpera dels tres rals*, el que es diu *Mac el navaja*, i com que jo conec molt bé l'ambient de les Rambles, sé qui són els xorissos per estar-ne empatat, em va semblar bé reflectir-lo. I consti que és tan persona com qualsevol executiu, eh!»

—He observat que els teus ninots representen guàrdies civils, sargents mal parlats i gairebé feixistes, però acaben sempre fent-se entranyables, decididament humans.

—«És que de fet no hi ha ni bons ni dolents. Tot depèn una mica de la situació; el més sant del món pot ser, segons el cas, un fill de puta, i en un altra aquell que tú consideres el màxim cabró pot resultar bona persona.»

—Els teus militars parlen un castellà destruit, una mena d'argot que deu provocar la pena dels filòlegs.

—«És que parlen així. Jo, quan em tocà anar a la mili, vaig descobrir una clau del llenguatge diferent, i si la dominaves, t'ho passàves bé. I jo crec que la qüestió militar és una qüestió semàntica que, quan li agafes la clau, t'ho passes de conya i no tens cap problema. El que és de fet un món di-

«El dia que la televisió ofereixi el mateix que nosaltres, s'acabarà la premsa gràfica»

«Les eleccions a la presidència del Barça ha estat l'esdeveniment més descafeïnat de l'any»

ferent, acaba resultant-te divertit.»

—De tota manera, cal ser molt observador per saber reaccionar com dius.

—«Quan jo vaig anar a la mili —ara és l'Òscar—, recordo perfectament que em digueren que allí jo no tenia nom ni cognom, i que només era un número. Aleshores, això que podria ésser castrant si penséssis que et foten en un camp de concentració, on dintre de quatre dies et gassejarian, canvia al saber que dintre d'un any te n'aniràs. El que sí esperes és que et diguin, amb un llenguatge educat i civil, que per qüestions d'organigrama, durant un temps seràs un número. Ara, a mí m'ho digueren en un to que em va fer pixar de riure, i és clar, el primer puro, per a mí. Era a Sant Climent, i una mena de bèstia m'engaltà: *E-que-aquí-utè-a-partí-d'ahora-zolo-é-un-número-coño*. I jo li vaig dir: *Hòstia, no joda, dígamelo usted normal!* I m'enviaren al calabosso. O sigui que a la mili s'hi ha d'anar a riure, i prou tú, perquè allò no és normal. I efectivament, jo em vaig tirar els divuit mesos escollonant-me de riure.»

—«Jo —fa l'Ivà—, també reia molt, i era quan Franco ens obsequiava amb els discursos de cap d'any. Allò era la hòstia, i encara no s'ha superat.»

—«Ni el rei ni el Pujolet tenen tanta gràcia.» diu l'Òscar.

—«Pujol sí que té gràcia, té molta conya, molt de morbo» s'afanya a respondre l'Ivà.

—«Quan es posa en plan botiguer, sí, i sobretot quan va a Europa, que llavors ja és genial. I ara que hi soc, una altra cosa que volia dir de *El Jueves* és que es produí una reorganització, perquè els que el fundaren van anar a fer altres coses, i llavors se'ns donà l'oportunitat de comprar-lo. Bé, aquest —per l'Ivà— no hi era, estava fora fent la segona època de *El Papus*, o sigui que el compràrem José Luis Martín, en Gin, jo i un altre senyor, en Ginés Vivancos.»

—*El Jueves* ofereix un humor gairebé de combat. Abans eren impensable dues planes com les de l'*Azagra*, amb tot el contingut de mala llet no reprimida que expressa.

—«És suau, és suau, encara que estigui aquí per cagar-se.»

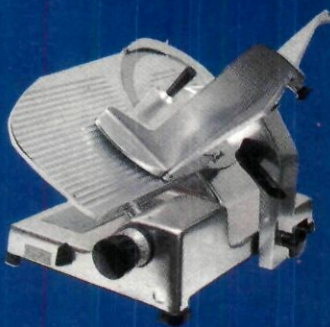
—Però usa expressions com *me cago en san Peo*, en el copó *bandito* i d'altres més o menys homològables.

—«Pensa que tú has preguntat abans com era que *El Jueves* es mantenia viu. Doncs *El Jueves* viu perquè no s'ha tancat, com altres revistes, que es convertien en una torre de marfil, i els dibuixants formaven un grupet selecte que es reunia per beure whisky i comentar les pel·lícules d'Eric Rohmer.»

—Això passava aquí, a Barcelona?

—«No, i a Madrid també. El que passava era que aquestes revistes quedaven circumscrites a unes àrees molt determinades, i interessaven només a unes deu mil persones, i una revista, amb deu mil exemplars de tirada, no va enlloc. El que passa és que al quiosc ha d'haver-hi de tot, diaris d'extrema dreta i d'extrema esquerra; i també una revista d'humor assenyada, formal, seriosa, elaborada, etc, a la qual s'hi oposi una altra patxanga, cutre i salsitxera, que és la nostra, i *El Papus* també ho era força. Ara,

MCEBBA

MARTÍ CAMPS OLIVERAS

El pes de l'experiència

FIGUERES: Sant Joan Baptista, 13. Tel. 50 33 53

ÒSCAR & IVÀ

El Jueves ha sabut adaptar-se als nous temps, a allò que la gent demana. I la gent ja no vol crítica, perquè ha vist que la crítica no serveix per a res. Aleshores el lector el que vol és riure, tú, a través d'allò que els és familiar. Volen veure reflectit el que diuen al carrer, o esmorzant al bar, o parlant amb la portera. I ara de qui se'n foten? Doncs del Núñez, del González, del Guerra, o els temes de conversa són l'afer de la Lola Flores amb Hisenda.»

—Sí, però quantes altres coses més no hi haurà!

—«Hi ha dos temes: o et poses a discutir sobre ETA i les converses d'Alger en un pla molt cerebral, cosa que potser només interressi a un dos per cent de la població, o et poses a parlar d'Hisenda i de la Lola

—Com definirieu la revista?

—«Donc creiem que ha d'haver-hi algú molt assenyat i analític, com l'Álvarez-Solís, i després els païos del carrer que ens interessin i que ha de tenir-hi cabuda: els skins, els squatts, els caps rapats, les tribus urbanes, que es troben a Barcelona, a Madrid, a Sevilla, a Bilbao, on sigui, vaja. I no només perquè reneguin, encara que la

blasfèmia sigui tinguda en compte perquè forma part de la realitat, i molta gent es caga en sant Pere. Nosaltres intentem arribar a tothom reflectint-li el seu àmbit.

—El que sí és cert és que *El Jueves* té molt bons dibuixants. A part de vosaltres, hi ha en Tha, en Vaquer, el binomi Ventu-

«Nosaltres vam començar imitant Reiser, com Ops ho feia amb Topor i el Perich amb Siné. Però mai no ho hem amagat»

ra & Nieto, la Mariel, gent que amb un excel·lent ofici prestigien la revista. Ep, almenys això és el que em sembla a mí.

—«Sí, la Mariel és peruana, ja veus. I ara que parlem de l'ofici, és convenient dir que a nivell professional, els de Barcelona no tenim cap mena de contacte amb els de Va-

lència, que són força i bons, ni amb els de Madrid o qualsevol altre capital de l'Estat. Mira, no fa gaire temps, ens convidaren a un festival a Córdoba, però resulta que no convidaren tots els dibuixants espanyols, sino a un bloc, a un clan determinat; aquest any toca convidar els catalans, l'altra potser siguin els madrilenys... però mai en conjunt, tots plegats.

—L'Òscar col·labora en *El Periódico*, i tots coneixem els sarcasmes semàntics amb que tracta el Barça, ell que és tan culé, quan li sembla que l'equip ha fet el ronso. Diuen que això ha provocat reaccions hostils per part dels jugadors.

—«Sí, l'any passat se m'empenyaren dos o tres, però és que s'ho mereixien, ara ja no, perquè van bé, van segons i juguen, i no hi ha queixes. En tot cas, la única queixa és el Romerito, aquesta mena de cosa estranya que han fixtat, una mena de iaio *formolero*. Jo, abans que fixtar el Romerito, hi poso el Lineker. És clar que cadascú té les seves manies, però ningú no ha entès encara com en un partit tan crucial com el de l'altre dia contra el Madrid, deixen en Lineker xupant banquetta i treuen el sudaca, que de tres ocasions que tingué, envià en cadascuna d'elles la pilota als núvols.» (Quan pico aquestes línies el

L'AUTO-ESCOLA JOVE I DIFERENT

Ctra. Palamós, 58
Telèfon 49 23 47
17460 CELRÀ

C/. Creu, 36-38 entol. B
Telèfon 20 01 05
17002 GIRONA

ÒSCAR & IVÀ

Barça acaba d'encaixar el quart gol de la nit al *Vicente Calderón*, i diu passi-ho bé a la Copa del Rei, per si no ho sabieu).

—De tota manera em consta que molts lectors de *El Periódico* agafen primer el suplement del dilluns per saber què dius tú, obviant altres notícies que ben segur són importants, molt més importants que el futbol.

—«Ara ho has dit. Per què agrada el que jo faig en el diari? Doncs perquè és exactament el que la gent diu a casa seva, o sortint del camp, quan l'equip els ha donat un dels habituals disgustos. Els aficionats abandonen l'estadi mascullant coses com *Aquests borinots!*, *aquests fantotxes...* coses així. És clar, si l'endemà tú fas servir aquest mateix llenguatge, crees una sana complicitat entre el lector i tú. I agrada, perquè el que pensaven de veritat ho veuen reflectit en un medi de comunicació. Llavors jo escric, posem per cas, *Borinots, 0-Real Madrid, 4*, i molts encara diràn que això de *borinots* és massa suau, vist el partit, no? Pensa que m'han parat pel carrer per dir-me, gent que sabia qui era, que enlloc de *borinots* posés *fills de puta*. Home, tampoc no pots insultar així com així! Una cosa és tractar-los de *sapastres*, o parlar dels *manguitos del dieciocho*, i l'altra dir que són uns fills de mala mare. I m'han arribat a demanar que digués autèntiques salvatjades, perquè es donen casos d'imparable indignació i els culés a vegades sembla que vulguin sang. O sigui que jo, amb tota la conya i la mala bava que vulguis, només reflectia un deu per cent de l'indignació pública dirigida contra una plantilla i una directiva que estaven enfonsant el Barça. I jo, com que també sóc culé, connectava amb aquest sentiment generalitzat de ràbia.»

—Tú Òscar, també il·lustraves unes pàgines de ciència i de cultura a *El Periódico*, naturalment amb el teu estil i amb la teva llibertat conceptual.

—«Sí, però ara hi ha hagut una remodelació en el diari i ens ho hem deixat córrer. És que jo mateix vaig dir que hi havia massa *Oscar*. El millor d'un diari és agafar-lo i trobar-te amb quatre dibuixants, però quatre dibuixos d'un mateix pare pot resultar pesat. Ara, jo el que domino i és pel que se'm coneix és el futbol. L'any passat era

«Els culés m'han arribat a demanar que publiqués autèntiques salvatjades sobre el Barça» (Òscar).

Si trobes que dibuixo gent més aviat baixeta, pensa que no som precisament un país de gegants» (Ivà).

més fàcil. Enguany, com que anem relativament bé, tampoc no es pot parlar gaire.»

—Bé, però hi ha hagut l'assumpte de les eleccions, no?

—«Sí, i em pensava que seria un bon tema, però per alguna raó han resultat unes eleccions descafeïnades, tú. Ni el Núñez ha estat al nivell d'insultar l'altre i dir-li quatre de fresques, ni en Cambra tampoc s'ha mogut als nivells que la cosa mereixia. És que no s'han picat, no han sabut escalfar l'ambient. És que la campanya ha passat completament desapercibuda. Al carrer no se'n parlava, i llavors, què fas, què dius?»

—Home, *Sport* i *El Mundo Deportivo* prou que se'n feren ressò.

—«Ja, però jo em refereixo a un ressò a nivell de carrer. Tu entraves a un bar a esmorzar i la gent estava parlant de *El precio justo* quan per TV havien fet, la nit anterior, una entrevista d'una hora al Núñez. I nigu no deia: *hòstia el Núñez, jo el votaré per això i per això altre*. Tot va passar sense pena ni glòria, i no parlem de l'abstenció, que va ser d'allò més descarada.»

—Ivà, per què els teus personatges fan sempre posat de perplexos?

—«Perquè és la meua posició davant la vida. Quan algú em diu alguna cosa, la primera sensació que tinc és de sorpresa.»

—També dóna l'impressió de que mai no dibuixes gent alta.

—«Gent alta? Sí, home! El que passa és tampoc no som un país de gegants; si treballés a Suècia, encara, no? Aquí som una mica *xaparrós*, i d'alguna manera s'ha de reflectir.»

—Com veieu, a nivell professional, el futur de l'humor gràfic?

—«Cada vegada la gent s'enganxa més al

televisor, i pot ser que un dia li faci mandra arribar fins al quiosc. O sigui que quan la tele doni el que ara apareix en el paper imprès, la gent no es molestarà anant a comprar el diari.»

—No ho sé, perquè moltes vegades el que s'ha vits per televisió o escoltat per ràdio, després es recrea en els diaris, i la gent tendeix a recrear-se amb allò que ja sap, perquè és com la confirmació extensa d'un coneixement puntual que només era un flash.

—«Sí, la tele és efímera, i les coses que apareixen en el paper imprès tenen una duració més llarga, perquè queden, i pots tornar enrera, i repassar-ho tant com vulguis. Per a mí —són paraules de l'Ivà—, el millor vídeo que conec és el llibre, perquè el rebobines quan vols, marques la fulla que et sembla bé, el pot fer servir anant en «metre», assegut al water, en qualsevol lloc, vaja. Ara la televisió encara es troba a l'edat de pedra, però quan la trobis a tot arreu, la premsa s'haurà acabat. I després hem de pensar en l'influència del gran capital sobre els mitjans de comunicació; tebat a TVE per convertir-la en una cosa definitivament *light*. Només has de fixar-te en l'afer dels «Pepotes».

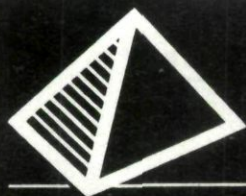
—«Perdona —salta l'Òscar—, però és que em sembla un ximpleria pretendre fer una cosa que ja està feta, un *Spitting images* a l'espanyola. No, cony! s'ha de fer una altra cosa!»

—«Home, Òscar, no cardis tú ara! El Telediarí també està inventat i bé que funciona!»—«És que és la *jodfa* mania de copiar!»

—«Doncs deixa que copiïn, i que ho facin bé i que millorin la idea!»

—«No hi estic d'acord! Veurem els «Pepotes», que ens recordaran vulguis que no *Spitting images*, i ens adonarem que no és el mateix. Què sé jo, potser faltarà ritme, marxa, idees, alguna cosa.»

Amic Òscar, caríssim Ivà, mentre no falti l'humor intencionat, la jocunda mala bava, tot anirà bé. Vosaltres esteu predestinats a fer-nos feliços a través dels simpàtics ninots que heu anat parint en llibertat. L'espai de l'entrevista arriba a la fita definitiva, i us haig de dir adéu siau. O millor dit, fins dimecres, que és el dia en què surt *El Jueves* □

KEOPS

Perfumeria exòtica

C/ Perill, 8 - Tel. 20 39 33 - GIRONA